

Çocuk ve Altın Baykuş

Ebru Mina TOMURCUK

Çocuk ve Altın Baykuş

Ebru Mina TOMURCUK

Güneşli bir öğleden sonra, Leo adında bir çocuk daha önce hiç görmediği dar bir ara sokak buldu. Sarmaşıkların arkasına saklanmış küçük bir kapı görünce kehribar rengi gözleri kocaman açıldı. Leo kapıyı itip içeri girdi. Nefesi kesildi—önünde upuzun raflarla dolu kocaman bir oda uzanıyordu. Altın ışıktaki toz zerrecikleri dans ediyor, hava eski kâğıt ve macera kokuyordu.

Leo rafların arasında parmak uçlarında yürüdü, kırmızı spor ayakkabıları hafifçe gıcırdadı. En sevdiği hardal sarısı kazağını giymiş, tüy yamalı bez çantasını taşıyordu. Birdenbire parıldayan altın bir baykuş süzülüp bir kitap yığınının üstüne kondu. Baykuşun küçük pirinç bir monoklü ve turkuaz bir papyonu vardı. "Merhaba, genç dostum," dedi. "Ben Barnaby, bu kütüphanenin bekçisiyim."

Leo'nun ağızı açık kaldı. "Konuşabiliyorsun!" diye haykırdı. Barnaby kıkırdadı, zümrüt yeşili gözleri parladı. "Elbette konuşabilirim. Senin gibi birini bekliyordum." Baykuş, kütüphanenin çok eski ve büyüyle dolu olduğunu anlattı. Ama son zamanlarda tuhaf bir büyülü toz kitaplara zarar veriyordu. "Onları kurtarmama yardım eder misin?" diye sordu Barnaby. Leo hevesle başını salladı.

Barnaby, Leo'yu birkaç kitabın parıldayan gri tozla kaplandığı bir rafa götürdü. "Bu büyülü toz kelimelerin solmasına neden oluyor," dedi Barnaby. "Her kitabı nazıkçe temizlemeliyiz." Leo bir kitap aldı ve toza hafifçe üfledi. Toz savrulup gitti ve kelimeler yeniden parladı. "Aferin!" diye sevindi Barnaby. "Ellerin çok hassas."

Yan yana alıřtılar; Leo temizliyor, Barnaby monoklyle inceliyordu. Leo yksek raflara uzanırken kıvrıcık siyah saları zıplıyordu. Barnaby'nin altın tyleri loř ıřıkta parlıyordu. "Bu toz neden burada?" diye sordu Leo. "Uzun zaman nce dikkatsiz bir by ters gitti," diye i ekti Barnaby. "řimdi biz durdurmazsak toz yayılıyor." Leo her gn yardım etmeye sz verdi.

Temizlik yaparken Leo ejderhalarla ilgili bir kitap buldu. "Şuna bak!" dedi. Barnaby gülümsedi. "O kitap ateş püskürten masalların büyüsünü taşıyor. O olmadan o hikâyeler sonsuza dek yok olurdu." Leo kapağı dikkatle sildi. Üstündeki ejderha ona göz kırıyor gibiydi. "Hikâyeler gerçekten büyülü," diye fısıldadı Leo. Barnaby başını salladı. "Ve her kitap bir hazinedir."

Günler haftalara dönüştü ve Leo okuldan sonra kütüphaneye gelmeye başladı. O ve Barnaby en iyi arkadaş oldular. Komik kitap adlarına gülüp atıştırmalık paylaştılar—Leo, bayılan Barnaby için kırıntılar getiriyordu. Birlikte yüzlerce kitap temizlediler ve tozlu raflar yeniden parlak ve renkli oldu. Leo'nun çantasında her zaman öğrendiği yeni kelimeleri yazdığı küçük bir defter vardı.

Bir gün Leo o kadar hasarlı bir kitap buldu ki sayfaları bomboştu. "Olamaz!" diye bağırdı. Barnaby uçup geldi. "Bu şimdiye kadarki en kötü durum," dedi. "Toz hikâyeyi tamamen silmiş." Leo üzüldü. "Düzeltebilir miyiz?" diye sordu. Barnaby düşündü. "Deneyebiliriz. Ama hikâyeyi hatırlamamız gerek. Sen biliyor musun?" Leo başını salladı.

Barnaby'nin zümrüt gözleri düşünceli oldu. "Öyleyse hikâyeyi başka bir yerde bulmalıyız. Belki başka bir kitapta." İpuçları için rafları aradılar. Leo bir merdivene tırmanıp kapağı benzer bir kitap buldu. İçinde bir not vardı: "Altın anahtarın hikâyesi." "İşte bu!" diye bağırdı Leo. "Boş kitap altın bir anahtarla ilgili!" Barnaby kanatlarını çırpı. "Sende bir dedektif kalbi var!"

Notu yüksek sesle okudular ve yavaşça boş sayfalarda kelimeler belirmeye başladı. Hikâyenin büyüğü kitaba geri aktı. Leo ve Barnaby sevinçle bağırıldılar. "Başardık!" dedi Leo. "Takım çalışması!" diye öttü Barnaby. O günden sonra, birlikte çalışırlarsa hiçbir kitabın kurtarılamaz olmadığını öğrendiler. Kütüphane daha da aydınlandı ve sıcak ışığın çektiği daha çok çocuk gelmeye başladı.

Bir akşam Barnaby, Leo'ya küçük bir altın tüy verdi. "Bu dostluğumuzun bir hatırası," dedi. "Seni her zaman buraya geri getirecek." Leo onu defterinin yanına, çantasına koydu. "Her gün geleceğim," diye söz verdi. "Ve yardım etmeleri için arkadaşlarımı da getireceğim." Barnaby'nin gözleri parladı. "Ne kadar çok olursa o kadar iyi. Bilgi paylaşıldıkça çoğalır."

Leo her kitabın özel bir büyü taşıdığını öğrendi—fikirlerin, hayallerin ve uzak diyarların büyüsünü. Bu büyüyü korumanın özen ve sevgi gerektirdiğini de öğrendi. "Bana çok şey öğrettin," dedi Barnaby'ye. "Sen de bana arkadaşlığın her işi daha eğlenceli kıldığını öğrettin," diye yanıtladı Barnaby. El sıkıştılar—daha doğrusu kanat ve el—ve güldüler.

Kütüphane Leo'nun en sevdiği yer oldu. Sınıf arkadaşlarını davet etti ve bir kitap temizleme kulübü kurdular. Barnaby onlara kitapları nazıkçe tutmayı ve büyülü tozu fark etmeyi öğretti. Kütüphane mutlu sesler ve hışırdayan sayfalarla yankılandı. Leo gurur duydu. Bir hazinenin kurtarılmasına yardım etmiş ve altın bir baykuşta en iyi arkadaşını bulmuştu.

Güneş batarken Leo, Barnaby'ye el salladı. "Yarın aynı saatte?" diye seslendi. "Burada olacağım," diye öttü Barnaby, turkuaz papyonunu düzelterek. Leo eve seke seke gitti, kırmızı spor ayakkabıları mutlu bir ritim tutturdu. Hikâyelerin büyü taşıdığını ve her kitabın kurtarılmaya değer olduğunu biliyordu. Ve arkadaşlıkla eski kitapların tozunu almanın bile bir macera olabileceğini biliyordu.

Yıllar sonra Leo hâlâ kütüphaneye geliyordu. Boyu uzamıştı ama kehribar gözleri hâlâ merakla parlıyordu. Barnaby aynı altın bekçi olarak kalmıştı, bilge ve nazik. Birlikte yüzlerce kitap kurtarmışlardı ve kütüphane artık genç okurlarla dolu bir merkezdi. Leo onlara sık sık, "Her kitap bir hazinedir. Ona sevgiyle davranın," derdi.

Ve böylece kadim kütüphane güvende kaldı, kahkahalar ve büyüyle doldu. Leo bilginin korunması gerektiğini ve arkadaşlığın her işi daha eğlenceli kıldığını öğrendi. Altın tüyü hep sakladı; altın bir baykuşla tanıştığı ve hikâyelerin—ve arkadaşların—en büyük hazineler olduğunu keşfettiği günün hatırası olarak.